

Quan l'estiu de 1977 vaig arribar a la Diputació Provincial de Girona, el president

Joan Vidal i Gayolà em va encarregar la direcció d'una macroàrea en la qual s'incorporaren els serveis d'Obres i Vies i els d'Urbanisme; és a dir, les carreteres de la Diputació, el Pla d'Obres i Serveis (avui, Puosc) i l'urbanisme supramunicipal, aleshores Pla de la Bisbal d'Empordà i Pla de la Cerdanya. De fet, tota la Política Territorial.

En la meua curta estada a l'edifici de la pujada de Sant Martí de Girona vaig fer el que vaig poder fer, ja que abans de complir-se l'any me'n vaig anar a Madrid, a substituir el diputat **Ramon Sala i Canadell**, en pau descansi, «provisionalment», segons que em digué en **Jordi Pujol**. La provisionalitat durà, però, quasi un quart de segle, lliurant a l'avui federació CIU èxits electorals d'aquells que avui ja no es donen. Per exemple, aconseguir repetidament sis dels nous escons en joc, Congrés dels Diputats i Senat, gràcies a l'esforç de molts i a la confiança que ens varen fer molts d'altres. Si un no ho diu, és altres menys. En deixo constància, per tant.

A la Diputació Provincial de Girona, aquella que en paraules de l'amic Vidal i Gayolà havia de fer les vegades d'una disposició transitòria ja que a les portes (de la imaginació, s'entén) es trobaven les vegueries, vaig deixar enllestit un Pla de Carreteres per a 1978 i un Pla d'Obres i Serveis, beneït pel president **Josep Taradellas**, també per a l'exercici 1978. Allò que no vaig poder resoldre foren els dos plans urbanístics esmentats, que els vaig trobar iniciats.

No ho faig poder resoldre perquè no hi havia sobre el terreny. Confrontació veïnal i confrontació institucional d'alt nivell. La Bisbal d'Empordà i Puigcerdà, les dues capitals comarcals, apareixen amb actitud possessiva davant la resta de municipis, cosa no certa, però ja se sap que en democràcia el soroll de pocs pot més que l'enraonament de molts i el silenci *tantsemerfotita* de la resta. I així anem: Aturem molt més que coses fem! La cultura del «no» la vaig conèixer aleshores i dono fe que ha anat a més. Lamentable.

De la sempre anomenada variant de la Bisbal d'Empordà ja

EL PAÍS I LA SEVA GENT

Josep López de Lerma

ADVOCAT I EXVICIPRESIDENT DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

LA VARIANT DE LA BISBAL O QUAN TRES SÓN VINT

L'autor reflexiona al voltant de la polèmica que ha generat aquest projecte, i considera inadequat que hi hagi fins a vint opcions

llavors se'n parlava. Era i és una necessitat òbvia que, en ser d'òbvia, mai no s'ha portat a terme. El president Pujol, tip d'uns cansats dels altres, va decidir un bon dia posar-la a l'armari dels impossibles. Però, com diuen que fa el riu Guadiana, apareix quan desapareguda està, i sempre ho fa per raons òbvies –que en política són les pitjors.

Ara mateix es parla de la variant de la Bisbal perquè el conseller **Joaquim Nadal** ha decidit obrir l'armari dels impossibles tot seguint el vell adagi que diu que la política és l'art de fer possible allò que impossible sembla. Que tingui sort, perquè només seguint **Diari de Girona** hom observa com de dividit està el territori per on ha de transcorrer: Milers d'al·legacions s'han presentat, fins i tot, em diuen, el president **Pasqual Maragall**, i la confrontació entre els partidaris de la «nord» i els partidaris de la «sud» és total i absoluta, sense treva.

Allò que em deixa nubilitat és la capacitat de síntesi de què presumeixen tots ells i allò que em té fascinat és l'il·lusióisme aplicat a l'administració del país. M'explico: Ni tot és blanc o negre i ni són dues les alternatives proposades des de la Direcció General de Carreteres, sinó tres,

i no són tres les solucions finalment adoptades en espera de la definitiva, sinó que aquestes tres donen lloc a tretze trams diferents, el quals, combinats, donen pas a...vint alternatives!. Sí, sí: Vint variants!

Per arribar a entendre-ho has d'agafar oxigen i llegir-te els *matremotrescos* de l'estudi informatiu i de l'estudi mediambiental, i a més posar-hi bones dosis d'imaginació. I per decidir-te per una o per altra i així fins a comptar-ne vint, que no pas tres i menys dues, has de fer el que no han fet els seus autors: Mullar-te en favor d'una entre vint. Perquè, diem-ho curt i ras, que de vegades convé: tot allò que a exposició pública s'ha portat no fa altre cosa que complimentar un tràmit administratiu que pot arribar a deixar pas a la discrecionalitat més absoluta, és a dir, a l'arbitrarietat d'aquell que sí decidirà llegint-se o no llegint-se els parers expressats per la ciutadania. Mala cosa quan l'arbitrarietat es troba constitucionalment prohibida.

Perquè hagi estat encàrrec polític rebut o no hagi estat encàrrec polític rebut, ni l'estudi informatiu ni l'estudi mediambiental senyalen l'opció més òptima o, si es vol, l'opció menys aparatosa per al territori, la qual cosa es troba preceptuada per llei; vull dir, que la norma estatal aplicable i la norma catalana aplicable, ambdues, obliguen a proposar-ne una de totes aquelles analitzades pels estudis informatiu i d'impacte ambiental. A «mullar-se», cosa que no s'ha fet vulnerant així la llei. Per què? Ai!

A Cal Rei, carrer Nou de Girona, aquests dies t'ofereixen fins a quinze combinacions diferents de colors en matèria de llençols, vànoves, coixineres i fundes nòrdiques. Tot un èxit d'imaginació comercial ben saludable. Al seu costat, l'Administració de la Generalitat s'ha begut l'enteniment oferint a la ciutadania vint probabilitats distintes per a la variant de la Bisbal. Ni amb biodramina es pot sortir del mareig ni aspirina del maldecap. La seva construcció està prevista per a l'any 2012, que és com dir que aleshores el conseller Nadal, l'impulsor d'aquest Sudoku territorial que ha signat el seu director general de Carreteres, no es trobarà assegut a PTOP. A menys, clar, que sigui etern – que de semblar-ho, ho sembla.